נעשה כאומר לה. דאע"ג דלא אמר הרי הוא כאומר דודאי אדעתא

דהכי אדרה: בדלא ספקה. מזונות במעשה ידיה הקלוב לה במשנת

אע"פ (לעיל דף סד:): הא רגילה בהו. ומשועבד לה: שהגיע זמן

ולא נשאו. דמדאורייתא לא משועבד לה לפיכך חל הנדר דאיסור

דאורייתא הוא ומדרבנן חייב לזונה

לפיכך יעמיד פרנס: וניסת. דהשתא

חייב במזונותיה והנדר כבר חל עליו:

הא סברה וקבלה. יודעת היא שנאסר

עליו לזונה וניסת לו: גבי מומין.

בשלהי פרקיןי) במתניתין: לענין מזוני

מי אמרינו. סבורה הייתי. יודעת היא

שאי אפשר לה בלא מזונות: ופרנם

לחו שליחותיה עביד. בחמיה נמלח

עובר על נדרו: הרי אלו יכתבו ויתנו.

אע"ג דלא אמר ליה לסופר כתוב. ה"נ

. אע"ג דלא אמר ליה זון שלוחיה הוא

התם החמר יכתוב. לשון לווחה לשומע

קולו: בדליקה התירו לומר. בשבת

דמתוך שאדם בהול על ממונו אי לא

שרית ליה אתי לכבויים: לאו למעוטי

כי האי גוונא. בכל איסורין שבתורה:

שחר חיסורי שבת. דחמירי ולח

התירו בהן לומר העושה לי מלאכה

זו אינו מפסיד כדי שישמעו עובדי

כוכבים ויעשו אבל בנדרים לא

גזור: דלעלמה קחמר. לה דמי

לשליחות כלל דלא ייחד איש לעשותו

אבל רגיל אללו אימא לא כו':

ל) [עי' תוס' ב"מ ה. ד"ה אי איתא וכו'], ב) לעיל נח.

[וש"נ] ולקמן קו:, ג) לעיל

ב. מח: נו. ונלרים עג:ו.

ד) גיטין סו., ה) שבת קכא.,

ו) נדרים מג. ע"ש, 1) נעמ"ש רש"י סוכה יד.

לייה משום וכו' ושאלתי את מורי וכו' ואמר לי רבי

משום דהך משנה מן הטהרות וכו' ולריך ישוב שהרי הכא היא משנה

באבגדה מיי׳ פי״נ כג סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סימן רלה סעיף ב וסימן רכא סעיף ח: ג ו מיי' פ"ב מהלכות גירושיו הלכה יג טור וה"ע סימן קמא סעיף יט: . פי"ב מהלכוח

שבת הלכה ז סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שלד מעיף כו: ה ח מיי' פ״ז ו נדרים הלכה יב סמג לאוין רמב טוש״ע י״ד

סימן רכא סעיף ח: ז ט י מיי שם הלכה יד :טוש"ע שם קעיף ט

מוסף רש"י

י איני ניזונת. משלך, ואיני ערשה. לך כלום אלא לעלמי (לעיל נח:) איני ניזונת משל בעלי ואיני עושה לו מלאכה דכי תקון טושה כי מנחכם דכי מקון, רבט מזוני להנאתה תקון, זמנין דלא ספקה במעשה ידיה, ואחר כך תקנו מעשה ידיה לבעלה משום איבה, הלכך יכולה לומר אי מפשי (גימיו נוז:) אני איני מפשר (גי שין עווי) מפי מיני לריכה לכך, מעונגת אני ואי אפשי לעשות מלאכה, אמנא לי מזונות, או יש לי אומנות יקרה יתר על כדי מזונותי (לקמן פג.). הגיע זמן. שנים עשר חדש לנחולה משתבעה חדש לבחולה משתבעה הבעל להכין עצמה לנשואין . ו**לאלמנה שלשים יום** (דעיד שעיכב החתן או אונס שלו אוכלות משלו. שהבעל חייב במזונות אשתו מתקנת נ"ל (לעיל ב.). ואוכלות בתרומה. אם כהן הוא והיא בת ישראל, שהכהן מאכיל את אשתו ה, כדיליף מוכהן יקנה נפש (לעיל שמשעה שקידשה אוכלת בתרומה מו התורה יהכנה כתרונים כון המורה כדמפרט בגמרא ורבק גזור עד השתא (לעיל נו.). כל השומע קולו יכתוב גט עירו (גיטין סו.). הוא נותן לו ובא ונוטל מזה. אבל בפירוש אסור לומר לו דאם כן הוה לי התנוני שליח ושלוחו של אומני שנינו וטטונו של אדם כמותו (נדרים מג.). ור' יוסי אוסר. בהא דתניחו על הסלע או על

בעשה כאומר לה צאי בו'. הכח לח מני למיפרך והח לח חמר לה הכי כדפריך באע"פ (לעיל דף נח:) דהכא אין אנו משנין נדר מכמו שנדר אלא טעמא בעלמא הוא דלמה הוא מדירה אלא

בשביל שרולה שיהיו מעשה ידיה שלה אבל התם גבי מקדיש ידי אשתו

אין הנדר טוב ולריך לתקן דיבורו שרולה לומר יקדשו ידיה לעושיהן להכי פריך לה התם: אלא לא תימא נעשה בו'. לא הוה מלי למימר דמתני׳ דהכא כר"מ דאמר אין אדם מוליא דבריו לבטלה כדמשני באע"פ (שם) דלא דמי דודאי משום דאיו אדם מוליא דבריו לבטלה יש לנו לתקן דיבורו כמו התם דמקדיש מעשה ידיה ואמרי׳ דבעי למימר יקדשו ידיך לעושיהן דאינו אלא תיקון מלה בעלמא אבל להוסיף על הדיבור מה שלא אמר כלל אין לנו להוסיף בשביל כך כיון שאין לנו לומר שכך היה דעתו בלא שום דיבור אחר כמו שהיינו סבורין מתחלה: והאידנא דאדרתן לא מצינא להדר. לאיגלגולי בהדך.

ואדעתא דהכי לא מחלה שידירנה הלכך משועבד לה ומ"מ חל הנדר דבשעת הנדר אכתי לא היה משועבד אי נמי בלא טעם מחילה הנדר חל שכל זמן שהיא עמו יש לה לגלגל עמו דאע"ג דאין יורדת עמו דאין זה חשיב ירידה דמיירי שאין בני משפחתה העשירים כמו בעלה רגילין בכך אלא אביה מתוך עושרו היה מוותר הלכך יש לה לגלגל עמו וכשאינה עמו יש לה להנהיג כמו שהיתה רגילה בבית אביה: שהגיע זמן ולא נשאו. פירש בקונטרס דמדאורייתא

לא משתעבד לה לפיכך הנדר חל וקשה דא"כ מן הנשואין נמי יחול הנדר מהאי טעמא דהא קיימא לן דמזונות נשואה דרבגן ועוד קונס שאני עושה לפיך אמאי אין הנדר חל והא מעשה ידיה לבעלה לכ"ע לא הוי אלא מדרבנן ונראה לפרש שהגיע זמן ולא נשאו כלו׳ הא דהתני יעמיד פרנס אשהגיע זמן ולא נשאו קאי אבל כשנדר עדיין לא הגיע הומן לפיכך חל הנדר ודוקא הגיע זמן אבל נשאת אין לריך להעמיד פרנס דסברה וקיבלה כדאמר בסמוך ועוד י"ל כשהדירה כבר הגיע הזמן ומיהו חל הנדר דלא אלמוה רבנן לשיעבודה דחשה כל זמן שלה נישחת

ומפקיע הקונם אותו שיעבוד: מפי לא עביר שליחותיה. הכא לא שייך טעמא דזילותא כיון דלא

נישחת וח"ת ויעשה לה תקנה חחרת כגון שיתן לו לחבירו במתנה והלה יתן לה כמו גבי בא בדרך דמייתי לקמן דאין לומר דווקא בא בדרך ואין לו מה יאכל התירו לו דהא גבי מעשה

נעשה כאומר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך שאומרת לו איני ניזונת ואיני עושה אלא לא עד האידנא דלא אדרתן גלגילנא בהדך השתא עד ל' יום עד ל' יום לא שמעי בה אינשי ולא

יואם איתא להא דרב הונא אמר רב יידא"ר וּ הונא אמר רב יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניזונת ואיני עושה קונם שאני עושה לפיך אמאי אינו צריך להפר לימא מתוך שיכולה לומר איני ניזונת ואיני עושה נעשה כמי תימא נעשה *אלא באומר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך אי הכי פרנם למה לה בבדלא ספקה אי בדלא ספקה הדר קושיין לדוכתיה א"ר אשי גבמספקת לדברים גדולים ואינה מספקת לדברים קשנים הני דברים קשנים היכי דמי אי דרגילה בהו הא רגילה בהו ואי לא רגילה בהו פרנם למה לה לא צריכא דרגילה בבית נשא וקא מגלגלא בהדיה דאמרה ליה דאדרתן לא מצינא דאיגלגל בהדך ומאי שנא זילא בה מילתא מפי שמעי בה אינשי וזילא בה מילתא איבעית אימא שהדירה כשהיא ארוסה ארוסה מי אית לה מזוני שהגיע זמן

מעשה ולא נשאו דתנן יהגיע זמן ולא נשאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה ומאי שנא עד שלשים יום עד שלשים יום עביד שליח שליחותיה מפי לא עביד שליח שליחותיה ואיבעית אימא שהדירה כשהיא ארוםה ונישאת נישאת •הא סברה וקבלה דאמרה כסבורה אני שאני יכולה לקבל עכשיו אין אני יכולה לקבל אימר דאמרינן הכי גבי מומין לענין מזוני מי אמרינן הכי אלא מחוורתא כדשנינן מעיקרא: עד שלשים יום יעמיד פרנם: ופרנם לאו שליחותיה קא עביד אמר רב הונא הבאומר כל הזן אינו מפסיד וכי אמר הכי לאו שליחותיה קעביד והתגן קימי שהיה מושלך בבור ואמר כל השומע קולו יכתוב גמ לאשתו הרי אלו יכתבו ויתנו הכי השתא התם קאמר יכתוב הכא מי קאמר יזון. כל הזן קאמר והא ®אמר ר' אַמי יבדליקה התירו לומר כל המכבה אינו מפסיד בדליקה למעומי מאי לאו למעומי כי האי גוונא לא למעומי שאר איסורים דשבת מתיב רבה יהמודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל ילך אצל חנוני הרגיל אצלו ויאמר לו איש פלוני מודר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה לו הוא נותן לו ובא ונוטל מזה הכי הוא דשרי אבל כל הזן אינו מפסיד לא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא כל הון אינו מפסיד דלעלמא קאמר אבל האי כיון דרגיל אצלו וקאזיל קאמר ליה כמאן דאמר ליה זיל הב ליה את דמי קמ"ל: יגופא יהמודר הנאה מחבירו ואין לו מה יאכל הולך אצל חנוני הרגיל אצלו ואומר לו איש פלוני מודר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה לו הוא נותן לו ובא ונוטל מזה ייביתו לבנות וגדירו לגדור ושדהו לקצור הולך אצל פועלין הרגילין אצלו ואומר להן איש פלוני מודר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה לו הן עושין עמו ובאין ונוטלים שכרן מזה "היו מהלכין בדרך ואין עמו מה יאכל נותן לאחר לשום מתנה והלה נומל ואוכל ומותר ואם אין שם אחר מניח על גבי הסלע או על גבי הגדר ואומר הרי הן מופקרין לכל מי שיחפוץ והלה נוטל ואוכל ומותר ורבי יוסי אוסר אמר רבא ממ"ט דר' יוסי גזירה משום

דבית חורון משמע דאי הוה יהיב ליה מתנה גמורה הוה שרי אביו למיכל וי"ל דאין הכי נמי אבל אין רגילות ליתן בכה"ג דכל שעה ירא שיחזיק בהן המקבל וא"ת ויפקיר כדלקמן וי"ל דהא ודאי לא שרינן אלא לבא בדרך הואיל ולא נכנסו המזולות לרשות אחרת משילאו מיד המדיר דנראה כמו שהן עדיין ברשוחו ותחנתא דחנוני הרגיל אצלו איכא למימר נמי דלא שכיח דעבדי טפי משלשים יום הואיל והמדיר אינו אומר לו ליתן לו מעות: ופרנם לאו שליחותיה קעביד. השתה סלקה דעתין דהמר ליה ספק לה מזונות וחני פורע ולה דמי להה דמסקינן בריש פרק בתרא דע"ו (דף סג. 0 ושם) אומר אדם לחנוני הרגיל אללו תן פירות לחמרי ולפועלי ואינו חושש לא משום שביעית ולא משום יין נסך דהתם לא קאמר ליה דליתיב להו איסורא הלכך לאו שליחותיה עביד אי יהיב להו יין נסך אבל הכא שליחותיה קא עביד כי יהיב לה שום מזונות: באומר כד הזן אינו מפסיד. ולא בעי לשנויי בחנוני הרגיל אלו אומר רבינו ילחק דיעמיד פרנס משמע דמפרנס לה מזונות אבל בחנוני הרגיל אצלו לא מפרש לה מיהו אומר רבינו שמואל דווקא בכי האי גוונא דאמר בסחם כל הזן אינו מפסיד שרי במודר הנאה אבל למימר ליחיד אם חזון לא תפסיד אסור דמיחזי כשלוחו דגבי בא בדרך לא שרי למימר הכי ובסוף מסקנא נמי דמשני

לא מיבעיא כל הזן כו׳ אי הוה שרי למימר ליחיד הוה ליה למיתני בחנוני הרגיל אללו אם חזון לא תפסיד והוה משמע לן רבותא טפי:

הולך אצל חנוני הרגיל אצלו וא״ל איש פלוני מודר הנאה ממני וא״י מה אעשה לו והוא נותן ובא ונוטל ממנו פי׳ וא״י לתובעו בדין דא״כ הו״ל שלוחו אלא שסומך באהבתו עליו שישלם לו בנדבת לבו הכי הוא דשרי אבל כל הזן אינו מפסיד לא פי׳ משמע דשליח שויה. ל״מ קאמר ל״מ כל הזן אינו מפסיד דלעלמא קאמר אבל האי כיון דרגיל אצלו ואזיל וא״ל כמאן דא״ל זיל הב ליה דמי קמ״ל.

בנדרים], ק) ושם במשנה ע״ז], ע י) ודף עו.ן, ל) ועי׳ שכת קיו:], () [ושם איתא אומר אדם לחמריו ולפועליו וכו׳ ובסוגיא שם סג: מוקי לה

בחנוני המקיפו ע"ש],

גליון הש"ם . גבו' הא סברה וקבלה. עי נדרים מז ע"ל בר"ן ד"ה

תוספות רי"ד דמפקע לה משיעבודה לו)

לאו כל כמיני׳ דמפקע . לה לשיעבודה ומהדר ידיך למזונותיך א״ה פרנס למה לי בדלא ספקה היכי חייל נדרא אמר ר"א במספקת לדברים קטנים גדולים הני דברים גדולים ה״ד אי דרגילה בהו הא רגילה בהו ואי דלא רגילה בהו פרנס למה לי לא צרירא דרגילה רהו ררי נשא וקא מיגלגלא בהדיה דא"ל עד האידנא גלגילנא בהדד השתא דאדרתו לא קשיא כיון דרגילה בהו קטא כון ויגיוו בווו בב"נ קי"ל דעולה עמו ואינה יורדת עמו הא משועבד לה והק"ל י"ל . כיוז דמגלגלא בהדיה הנה מוחלת לו את כבודה ואינה רוצה לתובעו בהן . שבתורת מחילה יכיון שבונודו מחירה קמגלגלה בהדיה לא משועבד לה ובשעה שנדר לשלום היתה עומדת וחייל מורד בה והיא יכולה לתובעו הנדר כבר חל ות המוד כבו היל וכיון שחל רגע א' שוב אינו בטל הלכך א"י לתת . לה אותו הדברים שהיתה ומ"ש עד ל' יום לא שמעי אינשי ולא זילא בה מילתא טפי שמעי בה אינשי וזילא מילתא: ופרנס לאו שליחותי' קא מפסיד. וכי הרי לאו שליחוחיה העריד מושלך בבור ואמר כל השומע קולי יתן גט י אלו ויתנו אלמא שליח שויה התם קאמר יכתוב הכא מי אמר יזון כל הזן קאמר. והא"ר אמי בדליקה התירו . לומר כל המכבה אינו מפסיד בדליקה למעוטי מאי לאו למעוטי כה"ג לא למעוטי שאר איסורי שבת מלאכה זו אינו מפסיד. מתיב רבא המודר הנאה

. לו והתנן קונם שאיני עושה וכו׳ אלמא כיון דמשעבדא ליה לאו כל כמינה דמפקע ליה לשיעבודיה ה"נ וכו׳.